

danne Stræmmebilleder. Jeg skal ikke i nogen overordentlig Grad forlænge denne Forhandling, thi der er jo sagt saameget baade for og imod os, at jeg ikke antager, der kan siges meget Nyt til Oplysning. Jeg skal kun tillade mig at henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), som forleden Dag havde en advarende Røst fra den danske Bondestand imod det Skridt, vi her ville foretage. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det vistnok vil komme til at staa som en Advarsel for det danske Folk, nemlig som en Advarsel imod det ærede Medlems Anskuelse. Efter de Udtalelser, der fremkom fra ham, tror jeg, at det danske Folk nok vil vide at bedømme, hvorledes hans Stilling nu er, og hvorledes den har været tidligere. Det ærede Medlem udtalte, at han vilde erkende, at det ikke ved Grundlovens Givelse havde været Meningen, at en provisorisk Finantslov var tillabelig, men at Meningen havde forandret sig saaledes, at den nu maatte anses for at være lovlig. Disse Ord betegne klart nok den forandrede Stilling, som det ærede Medlem indtager, idet han nu anser det for lovligt, at en Regjering uden den Lovlige Repræsentations Samtykke kan fortsætte Regjeringen og selv tage de Penge, som ere fornødne dertil, enten Repræsentationen giver sit Samtykke eller ikke. Naar Skatteyderne ude i Landet faae en saadan Udtalelse at høre, vilde de vel vide at bedømme dens Værd og indrette deres Stilling derefter. Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at et andet Parti betragtede den Side af Thinget, hvortil jeg hører, som Banebrydere for sig, saa undrede det mig, at dette skulde udfattes som en Bebreidelse imod Venstre, selv om virkelig et saadant Parti eksisterede, thi affkurat det Samme kan jo siges om vore Modstandere. Forrige Aar tilraadede et Kjøbenhavnst Blad, at man, naar de ved Forsfatningen begunstigede Samfundsclasser ikke kunde sætte deres Billie igennem, skulde suspenderede Forsfatningen og regjere uden den, indtil Folket lærte at give Røst. Jeg tvivler ikke om, at de, som havde denne Anskuelse, ville erklære sig enige med den Side af Salen, som nu staar imod os, og den kan da ogsaa betragtes som Banebrydere for saadanne ulovlige Foretagender, som da bleve tilraadede af det omhandlede Blad. Derfor man i det Hele taget skulde være bange for at udføre Noget, som man ansaa for Sandhed og Ret, fordi der kunde være Fare for, at Andre skulde misbruge det, forekommer det mig, at man aldrig kunde foretage sig noget Skridt, thi en saadan Fare vil jo altid være tilstede. Den nuværende Stilling minder mig i det Hele om Anekdoten om den Mand, som gik i Seng med Støvler paa, fordi han havde drømt, at han vilde skjære sine Fødder paa en Flintesten. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) holdt et meget glimrende Foredrag for os forleden Dag.

Det var ligesom et glimrende Fyrværkeri, og det knittrerede og jusede og bragede om Drene paa os, men da det var endt, efterlod det ikke noget videre Indtryk, i det Mindste ikke paa mig. Jeg er dog saa heldig at have noteret mig nogle af hans Udtalelser, og jeg skal derfor tillade mig at komme noget nærmere ind paa dem. Det ærede Medlem brugte den Signelse, at Regtelsen af Finantsloven kunde lignedes ved et Sværd, som man kunde misbruge. Naar man f. Ex. havde et skarpt Sværd, og man misbrugte det til at hugge i Sten med, saa blev Eggen derved sløvet og Sværdet ubrugeligt. Hvad vi i dette Tilfælde ville anvende vor Myndighed mod, er jo den høitagtede Regjering, med hvilken vi ikke kunne komme til Rette, og som vi derfor ville have til enten at forandre Anskuelse, saaledes at Styrelsen føres af den i en anden Retning, eller ogsaa til at gaa bort og give Plads for andre Mænd, som mere ere i Overensstemmelse med Folkets Flertal, og jeg anser altsaa ikke denne Signelse fra det ærede Medlems Side for videre heldig. Hvis Regjeringen virkelig skulde være den Sten, som ligger i Veien for Folkevilliens Udvikling, synes jeg, det er bedst, at vi faae den bort saa snart som mulig. Det ærede Medlem fremspørte adskillige Formaaninger til os, og han talte saaledes om at vise Maadehold, Laalmodighed, Resignation og mange andre gode Egenstaber. Det kunde ikke andet end glæde mig, at det ærede Medlem nu er kommen til at paafalde disse gode Egenstaber i en saa høi Grad, thi det vidner om den forandrede Stemning, der er kommen tilstede her i Salen siden den Tid, da det ærede Medlem først traadte herind. Jeg kan tydelig erindre, hvorledes det nævnte ærede Medlem den 7de November 1861 viste sin maadeholdne Optreden ved at kalde to andre Medlemmer her i Salen, nemlig det daværende ærede Medlem for Høllbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og det ærede Medlem, som da repræsenterede Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen) for sine „ærede Uvæner“. Dette kan maasse kaldes et maadeholdent parlamentarisk Udtryk, men det kan dog ikke andet end glæde mig, at det ærede Medlem nu er kommen til at paafalde Maadeholdenhed, Afholdenhed og andre gode Egenstaber. Jeg vil haabe, at han vil vise dem i sin egen Optreden for Fremtiden, især nu, da han hører til et Mindretal. Det nævnte ærede Medlem saavel som den høitærede Kultusminister gjorde gjældende, at man fra den Side, hvortil de høre, havde tilbudt store Indrømmelser, og der blev nævnt Skolesagen som en af de Sager, hvori disse Indrømmelser vare gjorte. Jeg kan imidlertid ikke være enig i, at disse Indrømmelser virkelig have nogen væsentlig Betydning overfor de Anskuelse og Grundfæstninger, vi hylde. Der blev ganske vist gjort Indrømmelser fra Udvalgets Mindretals Side, men de angik kun Biting. Der er to Hovedgrundfæstninger, hvorpaa vor Anskuelse hviler, og hvor-